

Tagad Nacionālā apvienība pacēlusi jautājumu par Krievijas propagandas kanālu ierobežošanu. Kā tas savienojams ar brīvu informācijas iegūvi un kritisku domāšanu - kā vienpusīga darbība var mācīt to, kas nāk no vispusības - tātad pilnības, uz kuru tiecieties? Ko Jūs domājat par šo Nacionālās apvienības rosinājumu?

Riņķadancis ap sētas mietu.

Pirmkārt, es nesaprotu, kāpēc to sauc par Nacionālo apvienību. Es neesmu redzējis nevienu viņu darbību, kura būtu vērsta uz Nacionālas Valsts un Kultūras veidošanu. Es neesmu redzējis neko, kas būtu PAR Latviju – kaut ko, ko varētu izmantot valsts celtniecībai un uz kā varētu kaut ko uzcelt. Es redzu, ka šī apvienība ir PRET un “pret” ir tikai pret Krieviem. Tieši otrādi – ceļot Latvisko Latvijā, Latviskais Latviju sargātu pret visu Latviju postošo. Tad šis “par”, pat nebūdam “pret”, bet tikai ar savu “par” vien darītu visu to, ko nevar iespēt neviens “pret”. Ar “pret” neko uzcelt nevar – ar to var tikai izsaukt tuksnesi un pats tajā tuksnesī pēc tam nobeigties. Ar šo “pret” tā nav “par Latviju”, ar to tā ir “par” anglosakšiem un viņu Gejropas sabiedrotajiem. **Es redzu, ka šī “Nacionālā apvienība” ir vienkārši kalpi, kas Jurģu dienā āmurikāņiem par vēderu un zābaku pāri kalpībā ar savām pauniņām salīguši.**

Tagad saimnieki viņus ir norīkojuši riešanai pret Krieviju un krieviem. Tad, kad saimniekiem savajadzēsies, tad viņus pret Vāciju pagriezīs un viņi ries uz “slikto Vāciju”, bet, ja vajadzēs, tad ries arī uz tagad labajiem brāļiem leišiem un igaunīšiem vai poļiem, vai itāļiem. **Kā saimniekiem vajadzēs – tā arī ries, bet Latvijas labā nekad nekā nedarīs.**

Tāda Cilvēku apvienība ar tādu iespēju resursu Latvijai ļoti daudz laba varētu darīt, bet tagad - vieta ir aizņemta, bet rezultāta nav – nekas reāls Latvijā nav uzcelts – tikai saukļi, lozungi un “pret” akcijas. Kopš 1990.gada pagājuši jau 28 gadi, bet darbībā viss ir tāpat kā 1990.gadā – nekas no tās vietas nav izkustējies. Varēja taču pa šiem gadiem arī kaut ko jaunu un labu Latvijā izdarīt!

Par būtību. Mēs varētu rīkoties tāpat kā viņi.

Kad mēs sakam, ka **jāpārtrauc Gejropas perversiju un netiklības propaganda, jāpārtrauc ASV šurp raidītā Cilvēku stubbināšanas šovu izplatīšana, vardarbības un noziedzības, Cilvēku un tautu sanaidošanas propaganda**, viņi mums atbild: “ja nepatīk – neskaties – ieslēdz citu kanālu”. Visi viņu kanāli ir vienādi. Ieslēgt citu kanālu nozīmē to pašu redzēt citā kanālā. **“Cits kanāls” tāpēc ir kanāls, kas nav “viņu” kanāls.** Tagad viņi grib šo “citu kanālu” atņemt. Tas būtībā nozīmē, ka **patiesībā nav nekāda “ja nepatīk – tad neskaties”, bet ir ļoti kategorisks “patīk vai nē, bet to un tikai to – izvirtību, netiklību, visu stubbinošo, vardarbībā, noziedzībā un naidā vedošo Tev būs skatīties, skatīties un skatīties, un neko citu, kā tikai to un vienīgi to Tev būs skatīties tik ilgi, kamēr Tu paliksi tāds, kāds ir tas, ko mēs Tev rādīsim”.**

Mēs varētu viņiem atbildēt: “ja nepatīk - neskaties”, bet tas nekā nerisina jautājuma būtību, jo, noraidot esošo, tas nekur neizzūd – noraidot esošo, mēs tikai paziņojam, ka nevaram ar to tikt galā – ka esošais ir stiprāks –ar to mēs atzīstamies vājumā. Esošais nekur neizzūd – esošais turpina būt – mēs tikai zaudējam spēju ar to mijiedarboties un mijiedarbībā mācīties ar to tikt galā, jo tikt galā ar mums nepatīkamu esošo var tikai esošajam liekot pretī citu – savu - labāku esošo, vai arī mainoties pašiem tā, lai šis nepatīkamais esošais vairs mūs nekā nesatrauktu – beigtu mūs ietekmēt. Kad aizvācam atkritumus, mēs to darām bez naida, mēs to darām, mīlot tīrību. Kad sastopamies ar netiklības, noziedzības un melu nesējiem, mēs, mīlot tīrību, tādus no sava vidus aizvācam bez naida, mēs to darām lietīšķi un mierīgi. **Tādā gadījumā tas, kas ir propaganda vienā līmenī, jaunajā līmenī pārstāj būt propaganda.**

Ja mēs, no tā iespējamo mācību neguvuši, izslēdzam mums nepatīkamo esošo, mēs ne tikai nepārtraucam esošā esamību, bet atņemam sev pilnveidošanās un stiprināšanās iespēju un, pats galvenais - esošais mainīsies un mūs, mācību neguvušus, sasniegs citā veidā, no citas puses. Tad esošais būs mūsu rīcībā mainījies un attīstījies, bet mēs jauno un stiprāko saņemsim tikpat vāji kā iepriekš – tātad pret jauno vēl vājāki kļuvuši.

Mēs, protams, varam izslēgt arī šo piekļuvi, bet esošais atkal atradīs vēl kādu. Tā mēs varam sevi pilnīgi iemūrēt un paziņot, ka nekā cita, kā vienīgi mēs un mūsu propaganda (*propaganda ir domu – ideju – viedokli nesošas informācijas izplatīšana*) pasaulē nav, bet ar to mēs pasaulē esošo nekā nemainīsim. Ja mēs ilgu laiku ignorēsim lietus mākoņu sabiezēšanu vai bambusu asnu parādīšanos savā apkārtnē, tad agrāk vai vēlāk mēs lietū izmirksim vai izrādīsimies bambusa džungļos.

Un tad būs jautājums:

- Kas ir cietušais?
- Lietus mākoņi?
- Bambusa audze vai mēs?

Es domāju, ka salijuši un džungļos būsīm mēs un tad tā “cita realitāte”, kuras it kā neesot, ļoti cietā un nepatīkamā veidā kļūs par vienīgo esošo realitāti, kurā “mūsu realitātei” tad nekādas nozīmes vairs nebūs.

Tālāk.

Esošais ir esošais. Tas, kas ir – tas ir tāds, kāds tas ir. Ja ir propaganda – savu domu un redzējuma stāstīšana, tad tāda ir un tāda tā ir visiem. Tas, kas ir, tāds ir visiem neatkarīgi no tā, vai kādam tas patīk vai nē. Ja mēs izslēgsim tādu propagandu savā vidē, tad mēs agri vai vēlu sastapsimies ar tādas propagandas sasniegtiem Cilvēkiem un mums, tādiem, kādi tobrīd esam mēs, būs darīšana viņiem, tādiem, kādi tobrīd ir viņi.

Parādības, kuras izslēdzam, ir tādas, kādas tās ir.

Ja tās ir pareizas vai nepareizas, tad tās tādas ir vienmēr un visiem, visur. Ja “sliktajā” padomju zemē bija slikti slāpēt “Amerikas balsi” (*tāpēc, lai iedzīvotāji to neklausītos, padomju zeme izdomāja “Mikrofona” radiatoraidījumu vakarus un “Mikrofona” dziesmu aptaujas*), tad jebkurā valstī jebkurā laikā oponenta propagandu slāpēt ir slikti. Ja kādai valstij – padomju zemei par tās sliktuma pazīmi “piezīmē” oponenta propagandas slāpēšanu, tad tāda oponenta propagandas slāpēšana ir arī jebkuras citas valsts sliktuma pazīme. Ja mēs atzīstam, ka ir tāda slāpējama propaganda, tad ar to pašu mums ir jāatzīst arī tas, **ka toreiz padomju zemei arī bija tādas pat tiesības, kādas tagad gribam sev un ar to zūd šis minētais padomju zemes sliktums**. Ja mēs pretendējam uz mūsu tiesībām uz mūsu “realitātes” vienīgo un sevišķo patiesumu un īstumu, tad mums ir jāatzīst tieši tādas pat tiesības padomju zemei savu realitāti uzskatīt par vienīgo, sevišķo un patieso un ar to pašu “Nacionāļu” kungiem ir jāslēdz ciet savs TV raidījums “Melu laboratorija”. Tā lūk!

Ja mēs to tagad tāpat darām kā to darīja padomju zemē, tad mēs tagad, tieši tāpat kā viņi, uz to pašu sētu čurājam no otras puses un tagad esam tieši tie paši padomju zemes sliktie vīri. Tad mēs esam Berlīnes mūri nojaukuši vienā vietā, lai to uzceltu citā, un esam tieši tādi paši “Berlīnes mūra” cēlāji – ne labāki, ne sliktāki, tikai to darām mazliet vēlāk par viņiem un laiks rādīs, vai mūsu uzceltais mūris būs labāks. Ja tas nebūs labāks par bijušo, tad mēs ar to pašu izrādīsimies sliktāki par viņiem – tiem, kurus tagad gribam apkarot, un ar to vienkārši “kožam pakaļā” tam, kurš ir labāks par mums – tāda vienkārša loģika. Bet, ja mēs tagad esam tie labie, **tad ar to pašu arī padomju zeme nemaz tik sliktā nav bijusi**. Bet, ja mēs paliekam pie tā, ka tas patiešām bija padomju zemes sliktums un tajā viņus pārspējam tad mēs ar to pašu esam vēl liekāki “sliktēkļi” – tad jau labāk bija palikt tur, kur bijām – mazākajā sliktumā.

- **Tad tagad tādas “melu laboratorijas” atrašanās vieta pie mums vai pie viņiem, izriet no tā, kurš un no kuras puses uz tās pašas sētas čurā!**

Tomēr pasaulē reāli it kā patiesība, tā arī patiesības sagrozījumi – meli, lieli meli un patiesības sajaukumi ar meliem – pamesli (*no salikteņa “patiesība + mēsli”, jo vārds “meli” ir kautrīgi pateikts “mēsli” – melošana ir patiesības un dzīves vides piemēslošana – piesārņošana ar patiesības sakropļojumiem - ar to, kas tiek “no-mests zemē” – padarīts lietošanai nederīgs*). Un te nu parādās varianti.

Ir iespējams, ka melo abas puses. Katras politiskās runas, katra politiķa, katras politiskās partijas darbības pamatā ir ekonomiskas intereses. Politiķi ir biznesmeņu kalpi – runasvīri – runājošās galvas. Tad tā ir divu biznesmeņu cīņa par peļņu un tādu “vienīgo un patieso – īstās vienīgās realitātes” melu runu uzklaušītajiem ir pilnīgi vienalga, kurš biznesmenis viņus čakarē – mūsu “Nacionālā apvienība” vai viņu oponentu TV kanāls. Naudiņa kaut kādā veidā tā vai šitā no viņa plānās kabatiņas tiek izvilka un tad abi “cīnītāji” ir vienādi “melu laboratorijas” darbinieki.

Var gadīties, ka viens melo, bet otrs saka patiesību. Tad to, kurš melo, bet kurš saka patiesību, parāda kāds trešais – kāds reāls notikums, vēsture vai vēsturiskā pagātne. Tad ielūkošanās katra vēsturē – faktos (*bet ne to interpretējās*), vēsturiskā dzīves gaita – kurš uz ko iet (*un atkal - ne tas, ko viņš pats par to saka*), kas reāli ir noticis, mums rāda, kurš te melu putru – “propagandu” taisa - **kurš patiesībai muti aizbāž tāpēc vien, ka nav spējīgs patiesības klātbūtni panest – tā viņu “sliktā gaismā” rāda.**

Nu, piemēram, kā nupat notikušī Sīrijas “ķīmisko objektu” apšaude. Ir acīm redzams, ka “ķīmijas” tur nebija. Un tad patiesība skan no tās sētas puses, kurā saka, ka “ķīmijas” nebija, bet “melu laboratorijā” strādā tie čurātāji, kuri saka, ka “ķīmija” bija. Un tad acīmredzot uz sētas čurā tāpēc, lai šajā pusē nezinātu, ka ir noticis noziegums un, to atbalstot, čurātājs ir nozieguma līdzatbildīgais līdzdarbinieks un pelnīto nozieguma seku pamatots saņēmējs. Tad acīmredzot, uz sētas čurā tāpēc, lai vēlāk, pie atbildības saukts varētu iztaisīties par “nevainīgi, nepamatoti represēto”. Tad **tādu melu baudītājam ir jābaidās tikt ievilkam represēto skaitā** un čurātāji potenciālo represēto pulku vairo tāpēc, lai uz viņu pleciem pārliktu savu atbildību. Vienmēr visas cūcības dara “tautas vārdā”, “tautas labā” un “gribu” izpildot.

Var gadīties arī tā, ka taisnība ir abām pusēm. Tad vienas taisnības puses slēpšana nāk par sliktu to nesaņēmušam skatītājam – viņš paliek “kā klibs ar vienu kāju, ar vienu aci akls, uz vienu ausi kurls vienrocis” (*tas no kāda komentāra “nacionālu” diskusijā par 16. martu*). Tad zaudētājas ir abas puses, jo ir vairojusies nesapratne, nesaticība, nesaskaņas un naidīgums, pie kā vainīgs ir uz sētas čurātājs. Tad acīmredzot, pie tādas nelaimes ir novedusi čurātāja aprobežotība, kurš savā patmīlībā nav bijis spējīgs visu patiesības apmēru aptvert.

Patiesībā jau Patiesība ir tik liela, ka to var visi kopā nest un jābūt patiešām lielā Cilvēciskajā lielumā, lai tās nešanai savu plecu pie-liktu.

Pauls Stelps